

עמ"ת 49161/01/17 - היעתאם מנאן חאג' יחיא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 17-01-49161 מנאן חאג' יחיא נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: 534088/2016

בפני כבוד השופט ארץ יקואל
עורר היעתאם מנאן חאג' יחיא
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

לפנִי עָרֵר עַל הַחֲלִיטָה בֵּית הַמְשֻׁפֶּט הַשְׁלוֹם לַתְּעִבּוֹרָה בְּפִתְחָ-תְּקוּוֹה (כְּבֵד הַשְׁׂוֹטֶף ט' אַוְסְטְּפָלְד) מִיּוֹם 12.1.17 בְּמַ"ת 16-12-7393, בְּגַדְרָה נְקַבַּע כִּי חַלֵּף הַוּרָאָה עַל הַשְׁמַת הַעוֹרָר בְּתַנְאי מַעַצָּר בֵּית, נִתְן לְהַשִּׁיג אֶת מְטוֹרוֹת הַמַּעַצָּר בְּעַנְיִינוֹ, בְּאַמְצָעָות הַפְּקַדָּה כְּסִפיָּת, עֲרָבוֹת עַצְמִית וּעֲרָבוֹת צְדִיקָה וּכְנַסְתָּה רִישְׁיוֹן נְהִיגָתוֹ וְהַפְּקַדָתוֹ עַד לְתֹום הַהֲלִיכִים בְּעַנְיִינוֹ.

רקע

1. כנגד העורר הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של נהייה בפשילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה") ונהייה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

2. על פי עובדות כתוב האישום, ביום 2.12.14, נפסל רישיון נהיגת העורר בנסיבותיו, לתקופה בת 6 חודשים וזאת על פי החלטת בית המשפט לתעבורה בתיק מס' 13-11-7613. העורר לא הפקיד את רישיון נהיגתו במצורנות בית המשפט.

בנוסף, ביום 5.12.16, נפסל העורר מלאחיזק או לקבל רישיון נהיגת לתקופה בת 30 ימים, על ידי רפ"ק גיא לוי, במסגרת תיק משטרת מס' 11210239908 וזאת בהדר העורר, למרות שזומן לשימוע כדין.

בתאריך 10.12.16 בשעה 00:00 או בסמוך לכך, נ Heg העורר ברכב פרטי מסווג מרצדס, מ.ר. 5729637, בכביש מס' 444, מכיוון דרום לצפון, בסמוך ליישוב אייל.

3. בד בבד עם הגשת כתוב האישום, הוגשה כנגד העורר בקשה להורות על מעצרו בתנאי מעצר בית מלא, בתוספת ערבותות והפקודות כספיות וזאת עד ליום ההליכים כנגדו.

4. בדיעו שהתקיים לפניו בית המשפט קמא ביום 15.12.16, הסכימה המשיבה למחוק מכתב האישום את העובה כי רישוון העורר נפסל בנוכחותו על ידי בית המשפט. אך, למעשה, נותר כנגד העורר כתב אישום מתוקן הכוון אישום אחד של נהיגה בזמן פסילה, בנגד להחלטת קצין המשטרה מיום 5.12.16.

5. בית המשפט קמא התרשם מאישור נתילת רישוון הנהיגה של העורר ודימונו לשימוש לפני קצין משטרת (להלן: "אישור"). צוין כי באישור זה, הובהר באופן מפורש כי על העורר להתיצב ביחידת התנוועה לשם החלטה בדבר פסילת רישוון נהיגתו. עוד צוין, כי במידה ולא יתייצב העורר ביחידת התנוועה, הוא מותר על זכותו להעלות טיעונו לפני הקצין הפסול ופסילת הרישוון, ככל שתתבצע, תחול בתאריך הנקוב אף ללאnocחותו. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי האישור נחתם בחותמת ידו של העורר ואף בדיון שהתקיים לפניו, הודה העורר כי קיבל לידי את האישור. לאורם של נתונים אלו, קבע בית המשפט קמא כי קיימות ראיותلقאהר כנגד העורר.

אשר לעילת המעצר, הוטעם על ידי בית המשפט קמא כי העורר מחזיק ברישוון נהיגת משנת 1996 ולהובתו עבר תعبורי מכבד, הכולל 50 הרשעות שבינהן עבירה של נהיגת תחת השפעת סמים או אלכוהול, או צוות לתמורות, מהירות, נהיגת ללא רישוון נהיגת בתוקף, גרים תאונת דרכים עקב נהיגת חוסר זהירות או שמירת מרחק. מכל אלו, התרשם בית המשפט קמא כי נשקפת מהעורר מסוכנות המקימה עילית מעצר כנגדו. לצד זאת, בית המשפט קמא סבר כי ניתן לאין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בתנאים שנקבעו על ידי קצין המשטרה, בדמות הפקדת סכום של 500 ₪, ערבות עצמית וערבותצד ג', בתוספת לפסילת רישוון נהיגתו עד לתום ההליכים כנגדו.

בית המשפט קמא הוסיף והבהיר, כי המשיבה אכן לא ביקשה את פסילת רישוון הנהיגה של העורר, כי אם את השמותו בתנאי מעצר בבית מלא, אך מצא כי ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעות שפיגעתם בחירות העורר פחותה, הם התנאים הנזכרים לעיל.

תמיכת טענות הצדדים

6. העורר טוען כי יש להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. לשיטתו, בהינתן שהמשיבה לא עתרה לפסילת רישוון הנהיגה של העורר עד לתום ההליכים כנגדו, לא היה מקום למתן הוראה שכך. העורר סבור כי המשיבה מילא לא הייתה רשאית להגיש בקשה למעצר העורר מכוח הוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ז-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), שכן העורר לא נעצר על ידי המשטרה ומעצרו לא התבחש מלכתחילה. העורר סבור כי ככל שהמשיבה לא עתרה למעצרו, עדמה לפניה אופציה אחת בלבד והוא לעטור להטלת ערבות אשר יבטיחו את המשך התיציבותו להמשך משפטו. העורר הוסיף וטען, כי במקרה הנדון, אין מסגרת נורמטטיבית המאפשרת למשיבה להגיש בקשה לפסילה עד לתום ההליכים, שכן בהינתן שהוגש כתב אישום כנגדו, לא ניתן לעשות שימוש בהוראות סעיף 46 לפקודת התעבורה. כמו כן, בהינתן שלא הוטלה פסילה מנהלית בתיק זה, לא ניתן לעשות שימוש גם בהוראות סעיף 47(ט) לפקודת התעבורה.

העורר הוסיף כי נסיבות העבירה המיוחסת לו, בכר שנהג חרף פסילת רישוונו על ידי קצין משטרת, בהיעדרו, מקומות אר חזקה הניתנת לסתירה בדבר היסוד הנפשי שלו כדי שידע על היותו פסול נהיגת. העורר סבור כי יסוד נפשי זה, המתבסס על חזקה כאמור, נמצא ברף נמוך מאשר היסוד הנפשי המתבסס על ידיעה פוזיטיבית ומשמעות, לא ניתן ללמידה מניסיונות המקירה על מסוכנות הנשקפת ממנו, כazzo שמצויה את פסילת רישוונו עד לתום ההליכים בעניינו.

7. המשיבה, מנגד, טוענת כי אין להתערב בהחלטת בית המשפט קמא. המשיבה הדגישה כי תיקון כתוב האישום אינו גורע מחומרת העובדה הנטענת, לפיה העורר נהג ברכב בהיותו בפסילה. המשיבה סבורה כי העובדה שלא התבקשה פסילת רישומו של העורר עד לתום ההליכים כנגדו, מבוססת על אופי הבקשה להשמטה במעצר בית מלא כך שמלילא יאסר עליו לנוהג וכן על כך שבמועד הכנת הבקשה, העורר היה תחת פסילת רישום במשך 6 חודשים, כנוסח כתוב האישום המקורי. המשיבה מטעהמה כי בית המשפט קמא החליט שניתן לאין את המסוכנות הנש��ת מהעורר על ידי שחררו בתנאים, הכללים, בין היתר, את פסילת רישומו. המשיבה הוסיפה וטענה, כי העורר אינו מכחיש שקיבל את האישור לידו, כאשר מצוין בו במפורש שאם לא יתייצב לפני קצין המשטרה, ייפסל רישומו החל מהתאריך הננקוב. כן הדגישה המשיבה את מסוכנותו של העורר, הנלמדת מעברו התעבורתי המכובד.

דיון והכרעה

8. לאחר שעינתי בערר, בהחלטת בית המשפט קמא ובטענות הצדדים, הגעתו לכלל מסקנה כי יש לדוחות את העරר. לצד זאת, הגיעו לכלל מסקנה כי חלף פסילת רישון הנהיגה של העורר עד לתום ההליכים בעניינו, יש לקצוב את משך תקופת הפסילה ל-6 חודשים בלבד. זאת, החל ממועד פסילתו בידי קצין המשטרה.

9. שוכנעתי כי החלטת בית המשפט קמא בדבר פסילת רישון העורר, ניתנה במסגרת קביעת תנאי שחררו, להבדיל מההחלטה על פסילת רישון במסגרת בקשה לפי פקודת התעבורה. על כך נקבע, כי:

"**זכור, שתי הרכאות הקודמות קבעו כי ההחלטה על פסילת הרישון ניתנה במסגרת תנאי שחרור לחילופת מעצר ולא במסגרת בקשה לפי סעיף 46 לפקודת התעבורה. כבר נקבע בפסקת בית משפט זה כי כאשר מדובר בפסקת הרישון המבוצעת חלק מתנאי שחרור לחילופת מעצר, הרי שגם נעשה מכוח סמכותו של בית המשפט לקבוע תנאי שחרור לפי סעיף 48 לחוק המעצרים, ומגבילות הזמן הקבועות בסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה אין חולות עלייה (ראו למשל: בש"פ חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.7.2014); בש"פ 2172/12 הוואש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.3.2012)...". ר' בש"פ 8374/15 סטאי נ' מדינת ישראל (8.12.15)).**

לפיך, אני דוחה את טענת העורר, לפיה לא ניתן להורות על פסילת רישומו מהטעם שלא הוגשה בקשה לפסילתו כמחויב על פי פקודת התעבורה.

10. אין בידי לקבל את טענת העורר, לפיה המשיבה לא הייתה רשאית להגיש בקשה למעצר עד לתום ההליכים מהטעם שהעורר לא היה עצור במהלך הגשתה. בהינתן שהוגש כתוב אישום כנגד העורר, רשאית המשיבה לפנות לבית המשפט בבקשת למעצרו עד לתום ההליכים בעניינו, אף מבלי שהעורר היה עצור עובה לכך. זאת, מכוח הוראת סעיף 21 (א) לחוק המעצרים, המורה כי:

"**הוגש כתוב אישום, רשאי בית המשפט שבפניו הוגש כתוב האישום לצוות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים, ובכלל זה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, אם נתקיים**

אחד מלאה...".

העובדת כי העורר לא היה עצור עובר להגשת הבקשה בעניינו, עשוי להעמיד את המשיבה לפני נטל הוכחה בלתי מבוטל, בדומה להשבה למעצר של מי שוחרר ממנו. על כך נקבע, כי:

"הלכה מושרשת היא, כי לא בנקל יורה בית המשפט להחזיר למעצר את מי שכבר שוחרר ממנו; וכאשר בית המשפט מתבקש להורות על מעצרו מחדש.. עליו לחתם משקל רב לעובדה כי מדובר למי שכבר שוחרר... כלל, מי שוחרר מעצר יוחזר אליו רק אם הפר את תנאי השחרור, או אם נתחדרו נסיבות מהcheinות את החזרתו למעצר; וחירגה מכלל זה עשויה להיות מוצדקת רק במקרים חריגים ועל יסוד נימוקים כבדי משקל" (ר' בש"פ 222/98 מדינת ישראל נ' צוביי (1.2.98); בש"פ 8015/09 קוניוף נ' מדינת ישראל בש"פ 17.11.13)).

אף שהשתת תנאים מגבלים שונה היא, כמובן, למעצר, בשני המקרים מדובר בהטלת מגבלות על חירותו של הנאשם, שחזקת החפות עומדת לו (ר' בש"פ 6100/09 פלוני נ' מדינת ישראל (17.11.13)).

11. בהתאם הדברים לדוגמה הנדון, אין מדובר בהשbat העורר לתנאי מעצר בהיותו משוחרר. החלטת בית המשפט קמא, בגדירה הוטלו על העורר ערביות כספיות וPsiyat רישון, ממשיכה, למעשה, את התנאים שהושתו עליו בהחלטת קצין המשטרה ומדובר בהארצת התנאים המגבילים הקיימים, במסגרת סמכותו של בית המשפט קמא להורות על תנאי שחרור, שכן אין מחלוקת אודות קיומה של עילית מעצר בעניינו. בנסיבות אלו, אינני סבור שהיה על המשיבה להציג על שינוי נסיבות, או על נימוקים חריגים וככדי משקל, בדומה לבקשת מעצר המוגשת לאחר שחרורו של הנאשם.

12. אשר לטענות העורר בדבר היסוד הנפשי הנלווה לעבירה המיוחסת לו. אין בידי לקבל טענות אלו, בשלב דין זה. כידוע, בשלב מקדמי זה, אין בית המשפט נדרש לטענות הגנה ובහינתה שהעורר לא חלק על קיומן של ראיות לכואלה בעניינו, המקום לדון בסיווגו של היסוד הנפשי, הוא במסגרת פרשנת ההגנה שבhair העיקרי (ר' בש"פ 8450/02 זינגר נ' מדינת ישראל (10.10.02)).

13. לעומת זאת, התרשםתי כי לא הונח לפני כל טעם של ממש, שיש בו כדי לסתות ממסקנת בית המשפט קמא, לפיה, העורר חתום על האישור ובו צוין במפורש כי עליו להתיציב לפני קצין המשטרה, שאם לא כן, Psiyat הרישון עלולה לחול "בתאריך הנקוב". בנוסף לכך, עברו התעבורתי המכבד של העורר, המלמד, לכואלה, על מסוכנות ועל אי-ציות חוזר ונשנה לחוקי התעבורה, ביצורוף אי-התיזבותו של העורר לפני קצין המשטרה, בידועו כי רישומו עלול להיפסל, מובילים למסקנה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט קמא.

14. לצד זאת, סבורני כי האיזון הראו בין אינטרס השמירה על שלום הציבור לבין זכותו של העורר, מצדיק את תחימת תקופת הPsiyat. בהתחשב בכלל נסיבות המקרה ובמועד הדין שנקבעו בתיק העיקרי, אני מורה, כאמור, על תחימת תקופת הPsiyat למשך חצי שנה בלבד, תוך שמירת זכויות הצדדים לעתור לבית המשפט בבקשת לעיון חוזר, ככל שתידרשנה.

בכפוף לכך, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ז, 14 פברואר 2017, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט